

Édes nevem, okos nevem

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 47. szám, 2020. november 20.

...a dédapám sírja mellett, a sírból kinövő kopasz akácfa csontujjait figyelve, a békéscsabai Kinizsi utcán támolygó, ázott önmagamra gondolva határoztam el - és ezek után úgy is éltem három napig -, hogy felveszem a dédapám nevét, és Őze András leszek, semmit sem tudtam Őze Andrásról, és még ez az elhatározás sem tett kíváncsivá, pedig szigorúan megszagatta a sors a dédapámat, és ez azért jutott eszembe, mert annak, hogy abból a szemből egy másik ember néz vissza rám, mégiscsak hozzám van köze, és ha elhagyom az én áldott nevemet, ha ki merem mondani, hogy *édes nevem, okos nevem, menj a tieid közé*, és előbb-utóbb, a kötetek hatására, meg mert mindenki úgy szólít, valóságosan is megváltoztatom, vajon Őze Andrásként más napok gyötörtek volna meg?, milyen kunkurokkal nehezítettem volna a saját életem, lehet, mást vettem volna először feleségül, vagy elválok időben, és akkor persze, ezzel a kérdésorsóval azt a könnyen elszakadó mániát tekertem most föl, hogy az a megváltozott szem bennem nem Őze András szeme-e, hiszen aki azzal néz, láthatóan különbözik tőlem: precízebben csomagol egy napra, jobban viseli a sorban állást, érti a hét heveny hullámain, úgymint lottó, áldozás, új epizód, nem huncut a mosolya, ám élveteg, szemérmes és szomorú, és csak a személyi számunk közös;